

פרשת בהר

העולם העתיק היה מושתת על שני יסודות - על משטר העבדות ועל פולחן האלים.

פרשת בהר מכריזה מלחמה בעבדות הממארת: "וקראתם דרור בארץ לכל יושביה" ומסיימת בתביעה נמרצת: "לא תעשו לכם אלילים".

הפולחן האלילי שעבד את האדם ליצריו השפלים ולתאוותיו הבהמיות והקביל לשיעבוד הפיסי שבעבדות הגוף.

מכאן נבע כוחו האדיר של פולחן זה שבעזרת החושים והחושניות שלט בעולם כולו ואף הכה שורשים עמוקים בעם ישראל שהתקיימו מאות שנים לאחר מעמד הר סיני.

(מתוך: 'ממעין האגדה'-א. ארזי)

פרשת שבוע – שפרה אסולין שיעור שבת אחה"צ: בשעה 18.00

י ח י ה ח ו ל		שבת בהר	
04:49←04:54	זמן תפילין /טלית	19:05	הדלקת נרות
06:00	שחרית	19:15	14:00 מנחה
08:20	שחרית ב' (בביה"ס)	שיעור הלכה אקטואלית	
		06:45	שחרית א'
09:12←09:14	סוף זמן ק"ש	08:30	שחרית ב'
13:15	מנחה א' (בחד"א)	17:40	13:30 מנחה
19:15	מנחה משניות וערבית	14:00	מנחה (בני-עקיבא)
19:31←19:26	שקיעה	17:10	לימוד "דור לדור"
20:10	ערבית	20:03	צאת השבת

שבת
שלום

וְכִי יִמּוֹךְ אֶזְזִיךָ וּבִמְטָה יָדוֹ עֲמָךְ וְהִזְזִיקְתָּ בּוֹ עַר וְתוֹשֵׁב וְזִי עֲמָךְ

שלוש פעמים מופיע הביטוי "וכי ימוך אחיך" בפרשה. המילה הייחודית "מד" פירושה עני. מיהו אם כן, העני בן זמננו, האם העני המקראי דומה לו, ומה מידת הרלוונטיות של הציווי להחזיק בו "כגר ותושב וחי עמך" (ויקרא כה לו).

יובל נח הררי בספרו "ההיסטוריה של המחר" (הוצאת דביר תשע"ה) מבחין בין שני סוגי עוני ומחסור: עוני חברתי ועוני ביולוגי. עוני חברתי, הינו מצב יחסי לרמת החיים הממוצעת בחברה מסוימת, אנשים נחשבים עניים כאשר אינם נהנים מההזדמנויות ומשאבים שעומדים לרשות שכניהם. הגדרה זאת מזכירה את האבחנה ההלכתית, שעורך הרמב"ם (הלכות מתנות עניים פרק ז הלכה ג): "לפי מה שחסר העני אתה מצווה ליתן לו, אם אין לו כסות מכסים אותו, אם אין לו כלי בית קונין לו, (...) היה דרכו של זה העני לרכוב על הסוס ועבד רץ לפניו והעני וירד מנכסיו קונין לו סוס לרכוב עליו ועבד לרוץ לפניו שנאמר "די מחסורו אשר יחסר לו", ומצווה אתה להשלים חסרונו ואין אתה מצווה לעשרו (...)"

הדרישה ההלכתית היא מרחיקת לכת, ונענית לאמת מידה סובייקטיבית של היחיד החש במחסור, אולי כפי שהאידיאל הקיבוצי השוויוני תבע לתת לכל אחד לפי צרכיו. ואולם, לטענת הררי אין דרך לפצות על העוני המוגדר יחסית לחברה. זאת משום שעד כמה שישתפר מצב היחיד, ועד כמה שתפעל החברה לרווחת כל חבריה, תמיד יוותרו פערים בין אדם לאדם.

עוני ביולוגי לעומת זאת הוא מצב מוחלט, המוגדר על פי כמות האנרגיה שהאדם זקוק לה על מנת לחיות, כמות שלא השתנתה מימי התנ"ך ועד ימינו. ואולם בחברה בת זמננו, כפי שידוע לנו היטב, רבה יותר סכנתה של השמנת היתר מאשר אימתה של תת התזונה. מה אם כן, התביעה המוסרית לה אנו נדרשים מלבד הניסיון הסיזיפי לצמצם פערים, ולמתן את אי השוויון?

בשעה שנכתבים הדברים הללו מהדהדת זעקת יוצאי אתיופיה כנגד הקיפוח והאפליה שהם חווים בחברה הישראלית. דומה שהאחיזה ביד אחינו המך משמעותה בהקשר האקטואלי, לא רק תמיכה פיזית, אלא הזדהות ותמיכה רוחנית ורגשית. זוהי תנועה נפשית קשה פי כמה, משום שהיא מחייבת יציאה מ"אזור הנוחות", התקרבות והתבוננות בעיניו של הנזקק והזועק. זאת ועוד, המחאה כנגד אי צדק אינה רק מעשה נאצל לטובת החלש, אלא הכרה בפגמיה של החברה בה אנו חיים. הכרה המחייבת שאיפה לתיקון, דחיית גילויי גזענות והתנשאות, והמרתה באמפתיה והכלה גם כלפי מי שאינו דומה לנו.

ראינו כיצד פרשתנו חוזרת שוב ושוב על הביטוי "עמך", ומבקשת לראות בזר – את. בדומה לכך ובתגובה לניסיון להדחיק ולטשטש מצוקות ועוולות המתדפקות על סף ביתנו, כתב קובי אוז, היוצר בן שדרות, בשירו "אנשים מגולגלים בתוך נייר עיתון", כי ההשפלה והניוול מצויים ממש "כאן אצלנו במטבח", ועל כן הוא מזהיר בפזמון החוזר: "אה יה לא עלינו/ הנה זה בא הנה זה בא גם אלינו/ אה יה לא עלינו/ הנה זה בא הנה זה כאן גם אצלנו".

בסוף השבוע שעבר - נגלתה לעינינו יצירה מופלאה על הקיר שמימין לחדר הדואר, המקפלת בתוכה עשר שנים של הסטוריה קיבוצית הקשורה בתרבות הפנאי. רבים צבאו על קולאז' התמונות וקטעי המלל שמספרים בתמצית על רוח התקופה, ומעבירים את המסר בהבזק של מבט אחד. אמנות של ממש! אפילו רב אלוף משה דיין הזוכה ללחוץ את ידו של חברנו מיכאל פרקש, נראה שם..

בשבת - חגג רום חביבאן בר מצווה וקרא בדיוקנות את הפרשה וההפטרה. הרב ארי זיכה אותנו בברכה כפולה: אחת קודם מוסף ואחת בקידוש המכובד אליו הוזמן כל הציבור במועדון. הרב סיפר על תכונותיו הבולטות של רום החביב, שמקדים שלום לכל אדם ומקפיד לנהוג בדרך ארץ שכיזוע לכולנו 'קדמה לתורה'. שמענו גם על הזכות החשובה של מי שמלאו לו י"ג שנים להצטרף למניין של עשרה, החוברים ביחד לכוח משמעותי. בשיעור אחה"צ, שמענו את יניב מזומן ראש מכינת "מיתרים לכיש": מכינה קדם צבאית מעורבת ולה שלוש שלוחות - האחת בקיבוץ בית גוברין, השניה ביישוב הקהילתי המערב "אליאב" שנמצא בתחום מושב שקף והשלישית ממש כאן לידינו בנחל עוז. יניב, בוגר ישיבה ששרת בגלי צה"ל, עסק בעיתונות ובקולנוע ולמד דבר או שניים על הדור הצעיר, גילה דעתנו על קיומו של הספקטרום הרחב שנמצא כיום בין ההגדרות: 'דתי' ו'חילוני' שאולי טרם הגיע לידיעתנו. מסתבר שיותר ויותר צעירים מעדיפים שלא להשתמש במגדיר החברתי הארכאי שתקוע אי שם בסוף האלף הקודם וממקמים עצמם על הספקטרום הדתי כראות עיניהם. למדנו על שליחותו של האדם, על חינוך ועל השיח הדתי-חילוני מתוך כתיבה של: הרב סולובייצ'יק, בנימין זאב הרצל, אחד העם, א.ד. גורדון, הראי"ה קוק ומאמרו של אבי שגיא בספר "עין טובה", המדגיש את חשיבותו של ה'אחר' בבניית זהותנו.

ביום שני - התקבל דיווח מוועדת חינוך: 'אחר הצהריים התאספו הורי ילדי א-ו לדשא שבין הבתים הכוללים לאחר שהוזמנו ע"י הילדים והמדריכות במסגרת הלימוד הקיבוצי "נעשה במשנה". הילדים שעוסקים בפרקי אבות החליטו ליישם את המשנה אליה הגיעו: "הוי מקבל את כל האדם בסבר פנים יפות", ולהזמין את הוריהם ללימוד משניות משותף ולארוחת ארבע. הם המחיזו שלש משניות שלמדו, הכינו להורים עוגות, עוגיות ולימונדה. כולם יצאו שבעים ושמחים. יישר כח למדריכות הנמרצות'.

ביום שלישי - יצאו עובדי קומת המשרדים ובני זוגם, ליום של טיול והנאה, שהסתיים בארוחה חגיגית ובטקס פרידה מבני גינזברג כמנהל מש"א. דקות ספורות לאחר עלייתנו לאוטובוס נטלה רחל אבירם את המיקרופון ופצחה בשיר-ניגון הלקוח מתפילת הבוקר אותו הנהיג חברנו ליפא במסעו לסיין לפני עשרות שנים, ומאז הפך ללהיט בקרב קבוצות המטיילים המסורתיים בחו"ל. רחל שהפתיעה אותנו בקול פעמונים, חשפה את היותה זמרת אופרה בעברה וזמרת ליווי לזמרות מפורסמות בילדותה וביניהן יפה ירקוני, בתקליט הילדים שהוציאה. בעוד ליבנו נוסק למרומים, הבחנו בשמי התכלת הבהירים של חוף אשקלון, בפס עשן צר וסמיך בזווית חדה ומוזרה, שמאן להתפוגג. הנחנו שמדובר בטיל חץ בדרכו ליירוט וחששנו שפנינו לסבב הבא. אולם מזכירנו הנמרץ שבדק את הנושא כהרף עין, הרגיע את המצב והודיע לנו חגיגית שזמן קצר קודם לכן שוגר בהצלחה מאותו האזור לווין ישראלי לחלל! נשמנו לרווחה, התמלאנו בגאווה, ויצאנו נינוחים למסע בזמן בעקבותיו של "רבי יהודה הנשיא" או בשמו המקוצר "רבי", שהיה עורך ומסדר המשנה, כהמשך ישיר למיזם לימוד המשנה הקהילתי שבין פסח לעצרת. לא שיערנו לעצמנו שלגמרי במקרה יוכיח לנו מדריכנו הידען - ד"ר חגי עמיצור, שהצטרף אלינו מאוחר יותר, כי מידות מנועי הרקטה המיוצרים בנאס"א, נקבעו עוד בימיו של "רבי". על כך, ועל הטיול המושלם והמושקע מביית שערים ל'ציפורי' בעקבותיו של רבי יהודה הנשיא - נשיא הסנהדרין, נרחיב ונספר בעלון הבא.

יום ק'א"ח

דברי סיכום והרכה של אס"ת הברית החדשה

בראשית דברי אתייחס לטיול 'הקומה' - התלבטתי איך ניתן משמעות מיוחדת לטיול הקומה המסורתי בשנת השמיטה. מאחר שאנחנו בתקופה של 'נעשה במשנה', חשבתי שיהא ראוי להתחקות אחר דמותו של רבי יהודה הנשיא, עורך המשנה. כיוון שישנם שרידים מציאותיים לשנות פעולתו, מן הראוי לנצל זאת דווקא השנה.

חיפשנו מדריך מתאים השולט במקורות היהודיים, לכן חברנו לחגי עמיצור, תושב בית רימון שידריך אותנו. ואכן, הוא עשה זאת במומחיות רבה ובטוב טעם, וגם לדעת המטיילים - הייתה זו בחירה ראויה. תודה למירי על כל התיאומים.

שנית – כמה מילים לסיום עבודתי במש"א בסעד.

אני רוצה להודות למברכים. באמת כיף לעבוד עם צוות מפרגן, ולמרות שהיו חילוקי דעות, הם נשארו בתחום המקצועי וכמעט לא עברו לתחום האישי. כמובן, תודה ליונת השותפה הנאמנה לעבודה. אני חושב שהצלחנו למצב את יונת במקום הראוי, כחשבת שכר לחברי הקיבוץ, תוך כדי התפתחות במקצוע, והכל תוך כדי תנועה. הרווחנו הצלחה פנימית טובה.

אכן, עברה כמעט שנה מסיום התפקיד במש"א, ולמרות זאת עדיין נעזרים בי בזיכרון הקהילתי ובדרך כלל אני נענה בכיף.

כשהתחלנו בסתיו 2007 את תהליך השינוי ותמחור המשרות, היינו בראשית לימוד הדרך, ושוחחנו רבות עם החברים ומרכזי הענפים על השינוי המתבצע. הייתה זאת תקופה של למידה תוך כדי תנועה, ניסחנו דברים, התנסו בהם, לעיתים טעינו, והמשכנו הלאה. לא תמיד 'חוקת העבודה' הייתה ידועה, ולפעמים היא פשוט לא התאימה לחיי קיבוץ. אכן הייתה זאת תקופה מאוד משמעותית של עשייה, למידה, ותיקון.

ברור לי שעבודת הצוות של השינוי, היא זאת שאפשרה להתקדם. כשהמובילים - ראשי צוות השינוי מתווים את הדרך, ותפקידנו - אנשי מש"א - להביא את הדברים ליישום מעשי. יש לא מעט תסכול בירידה לפרטים, מול האסטרטגיה שדוחפת קדימה. היישום והמפגש עם החברים, מראה את הקשיים, ובעקבותיו מתקנים וממשיכים הלאה.

שנות עבודתי במש"א היו שילוב של הקיבוץ הישן והחדש. הרבה דאגה לחבר שלא ייפול, והרבה עזרה לחבר בדרך ההתקדמות. אני חושב שבנינו מודל בהחלט ייחודי בתחומי הערבות ההדדית, ויש צורך לשמר אותו. אני באופיי שמרן ואוהב את הקיבוץ של פעם, אך היה ברור לי שללא 'הקפיצה למים' של השינוי - נשאר 'תקועים'. בתקופת המעבר השתדלתי מאוד לעזור לחברים, ולעזור בבניית המודל של עבודת הנוער - מתוך אמונה, שחייבים לשלב אותם בקיבוץ למרות השינוי.

אני חושב שהיה זה נכון שסיימתי, כי במעבר לתקופת הבגרות של השינוי, צריך להעביר את מלוא האחריות לחבר ולצעיר, ואני מטבעי לא יכולתי לראות שמישהו נכשל, או לא מוצא פרנסה, וראיתי את חובת הקיבוץ למציאת פיתרון. היום המצב השתנה, האחריות על החבר רבה יותר, האחריות של הענפים רבה יותר, והילה – מנהלת מש"א - מתווה דרך לחבר למצוא פתרון תעסוקתי, ולא מחפשת את הפתרון עבורו. כמו כן, הילה עובדת רק בחלק מימי השבוע, ולכן על החבר למצוא מענה לעבודתו בכוחות עצמו. עדיין יש עבודה רבה בפיתוח ההון האנושי, ואני מקווה שההנהגה בסעד תראה זאת כיעד.

אני אשמח אם נצליח למצוא בעלי תפקידים להמשך הנהגת הקיבוץ, כולל משי"א, מתוכנו. לתפיסתי, חבר הקיבוץ יגלה בד"כ יותר אחריות למשימות ההנהגה, מאשר ממלא תפקיד מקצועי חיצוני. נזכור שבידינו הדבר! ב"ה נקלטו צעירים רבים לחברות. קרוב לחמישים 'חברים מן המניין' נוספו למערכת, ויש לרתום אותם לעשייה הציבורית, והלוואי שנצליח.

אני חושב שטוב שסיימתי, כי ב"ה זכינו שחמישה מבנינו - חתנינו עסוקים בעשייה בענפי המשק, וצריך לתת להם 'לעוף' ללא הפרעה. זאת זכות, וזאת גאוה. אכן זהו הזמן באמת לפנות את הזירה לדור השלישי שימשיך ויפתח את המקום המיוחד הזה.

אי אפשר בלי מילה טובה לרעייתי שלצידי, שלמרות הקשיים בדרך היא תמיד תמכה ועודדה. אני בטוח שיש לה עוד הרבה מה לעשות ולתרום במערכת החברתית שלנו, והגיע הזמן לפנות לה את הזירה.

מבחינתי השנה האחרונה הייתה מאוד מאתגרת. גם תפקיד ציבורי חדש - עם כללים שלא היכרתי, גם להתמודד עם קופה ריקה ולמצוא דרכים לסגור ברזים ולצמצם, וגם בצד האישי הייתה השנה האחרונה מאתגרת ביותר, אך על כך אין צורך להאריך כאן. אני מקווה שאנחנו, בעז"ה, בדרך להבראה מלאה - הן אישית והן של המועצה הדתית שאני עומד בראשה - בתקווה לתת שירות טוב לכלל תושבי המועצה, ולהנגיש את הנושאים בתחומי הדת בצורה חברית ולא מאיימת.

תודה לצוות הבכיר: בוקי, חלופ, עופר ונחום - על האמון, ולצוות המקצועי השותף: יונת, ישי, ואנשי מקצוע נוספים - על העבודה הנעימה ביחד. אני מאחל לכולנו, שבעז"ה, נמשיך כקהילה לעשות ולהתקדם. יש לנו קהילה טובה, וביחד 'השמיים הם הגבול'. ואי"ה, כשתמשיכו לקיים את המסורת של הטיול השנתי 'לתושבי הקומה' - אני תמיד מוכן לעזור!

תודה על הפרסון - בני

לרחלי'נקה ולבני'ני אנהרה, לאאולה ולליפא אהרנו'י ולכל המשפחה

מזל טוב להולדת הנכדה-נינה, בת ארנה ולרוצי חרוב

לרחלי'י וליוחזקאל אנדאו ולכל המשפחה

מזל טוב להולדת הנכדה

בת אצורית ולשראף רוזנבלט

לשרה רבלין מזל טוב להולדת הבן

נכד אסר'ל ז"ל ולרותי תבדל"א רבלין

בן אליאת ולאורן רבלין

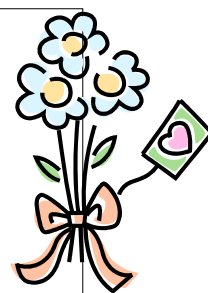

תודה לקהילת סעד

על השתתפותכם בשמחת בר המצווה של רום,

על ההירתמות לעזרה בהכנות, באפיית עוגות ומיני המטעמים...

משפחת חביביאן

אחרי 70 שנה

בתאריך שמונה/תשע בחודש מאי 1945 הסתיימה מלחמת העולם השנייה בניצחון בעלות הברית והצבא האדום על צבא הרייך הגרמני. בכל העולם (במערב ב 8 וברוסיה ב 9) חוגגים תאריכים אלה בהרגשה נעלה של מיגור המפלצת בגבורה עילאית.

אצלנו קבעה הכנסת בשנת תשי"ט את כ"ז בניסן כיום זיכרון לשואה ולגבורה. המילה גבורה נכנסה לכותרת כדי להלל את גבורת המורדים בגטו ורשה. מה אמרו לנו במובלע מנהיגי הדור של אז? הגיבורים היו אלה שמרדו ואילו כל השאר היו... מה היו? צל אדם, צאן לטבח וכדו'. רק בעשורים מאוחרים יותר התגבשה גישה שהכירה גם בגבורתו של חלק הארי מקרב האוכלוסייה היהודית, שלא אחז בנשק, אלא עמד בזוועות המלחמה, קידש את החיים, שמר על צלם אנוש ופעל להצלת עצמו וזולתו.

בשנים האחרונות התגבש המנהג להזכיר את הזוועות שחוו בני משפחותינו במחנות המוות, את הקשיים שעמדו בפני המסתתרים והבורחים ואת הקהילות המשגשגות שהושמדו. מה שלא מוזכר בארץ היא העובדה שהרבה יהודים לחמו בגבורה בצבאות שנלחמו באויב הנאצי. מליון וחצי יהודים לחמו בצבאות בעלות הברית וחמש מאות אלף בצבא האדום. בצבא האמריקאי זכו שלושים ושישה אלף יהודים לעיטורי גבורה, ובצבא האדום זכו לעיטורים אלה מאה ושישים אלף יהודים. ניצחון הצבאות הללו וניצחונם של הפרטיזנים, שביניהם בכל ארצות הכיבוש היו לא מעט יהודים, הוא ללא ספק גם ניצחון יהודי. היהודים שלחמו אז, עשו זאת לא רק בשביל מדינתם אלא ובעיקר בשביל העם היהודי, הרבה מהם התגייסו בגלל שגורל עמם היה על הכף.

האם לא ראוי שנזכיר גם בארץ את הניצחון על הנאצים שהוא בהחלט גם ניצחון יהודי? כמובן ראוי לשמר את זכר השואה עד דור אחרון, אבל אם נציין את הניצחון זה עשוי לעמעם את תחושת הקורבנות שמלווה אותנו זה שבעים שנה.

ולסיום פרט מעניין התאריכים הנ"ל נפלו באותה השנה (תש"ה) על כ"ה/כ"ו בניסן, ממש על יד יום הזיכרון הישראלי. והלואי שתהיינה לנו תמיד סיבות לחגוג.

על קאסול-עברון

(את הרעיון והנתונים שאבתי ממאמר שפרסם במעריב בני בריסקין)

על הפעילות המשפחתית ביום הצמאות

רצינו להודות על הפעילות המגוונת והמצוינת ביום העצמאות.

שלא כהרגלנו נשארנו בבית ביום העצמאות, במקום לטייל ולפגוש משפחה והגענו לפעילות, שהתקיימה בקיבוץ. שמחנו מאוד לגלות פעילות מגוונת ועשירה שהתאימה לכל הגילאים וגם לגיל של בנו.

האווירה הייתה טובה ושמחה, המשחקים היו מעניינים ואטרקטיביים והקרטיבים היו ממש במקום. נהנינו מכל רגע והצטערנו כשנגמר.

אז, תודה לוועדת תרבות ובראשה לחמי פיש, יישר כח, ורק בשמחות.

עדיאל ודיקלה אינגברג

מנהרת הזמן

השנה תשל"א (1971). החברים כולם רעננים ותוססים. אחת מהחברות

הצעירות, מקדימה את זמנה ומעלה נושא כאוב ו'מאד' לא פופולארי. ..היא אפילו מעיזה לדון בתרבות הפנאי.

בעיות אנושיות בהברה הקיבוצית

כל כך טוב לפרוח! - כל כך טוב להיות ולהישאר צעיר! אך המציאות היא אחרת. ימינו חולפים כעשן, זה עתה לבלבנו ופרחנו וטרם מיצינו מכוס העלומים עד תום - וכבר בגרנו והתיישבנו בדעתנו, ועברנו הולך וגדל ע"ה עתידנו.

ואלה מביננו המרחיקים ראות - רואים אותנו כבר בדמות סבינו וסבותינו. אך אל נא נהא קודרים כל כך. החיים הינם יפים בכל שלב, ואם עומדת אני להסב את תשומת לבכם לעתיד המזומן לכל אדם - הרי זה בעקבות שידור רדיו על הזקנה וקריאת כמה עדויות מפי אנשים שהזדקנו, כיצד מקבל בן אנוש את השלב האחרון שהוא כבר הסף לעולם הבא. ובכן, זה עצוב, עצוב בצורה טוטאלית אצל כל אחד. ויחד עם זאת, אפשר גם למלא ימים אלה בתוכן ובחזויות חיים. וזה כבר תלוי בהרבה גורמים. באדם עצמו, בסביבתו, בבניו ובתנאי חייו. העצוב ביותר היה לשמוע בתכנית הרדיו את אותם זקנים שנזרקו ע"י בניהם בעל כרחם לבתי אבות, ואשר נזנחו ונשכחו מלב ילדיהם. ובצד הנגדי - היו אותם זקנים מועטים אשר נשארו צעירים ברוחם, אשר ראייתם צלולה ומפוכחת ויחד עם זאת, יודעים הם להפיק מכל רגע של חייהם העשויים הנאה ויצירה וכמובן- שמחת חיים.

והנה, עלי ליישם כל זאת בהברה שלנו, שאם לומר את האמת, טרם הגענו לבעיות אלה. לדעתי עלינו להקדים לראות ולקבל את העתיד כשאנו מוכנים לכך. חשוב מאד להעניק לכל חבר וחברה מקצוע שיוכל לעסוק בו ולמצוא בו עניין גם בימים שבהם כוחו הפיזי יהיה מועט, וזה מחייב הרבה לימודים - כשהשכל והידיעה באים ע"ה הכוח והעבודה הפיזית. ולכן מדיניות זו צריכה להיות נר לרגלי כל ועדת השתלמות. בגיל מסוים לכוון כל חבר לקראת לימודים שיוכל להפיק מהם תועלת בעבודה לימי זקנה. כל חבר צריך לשאוף למלא את חייו ותוכן ועניין ולא להרפות מזה, כדי שיוכל בימים בהם הזמן הפנוי מרובה לנצל את זמנו ולהעסיק עצמו ולא לשקוע בשעמום ואפסיות. לשילוב דורות יש תפקיד נכבד מאד בבעיה זו. כולם דואגים לדור הצעיר, כולם עוסקים בבעיות הדור הצעיר ואיש לא מחשיב את הדור הקשיש כדור בעייתי. השילוב האידיאלי הוא עבודה בצוותא של זקנים וצעירים, הערכה וכיבוד הדדיים. אין לזרוק בבת אחת כל ה"זקנים" מתפקידיהם. יש להרכיב ועדות הטרוגניות ולמצות מכל חבר ותיק ומקשיש את יכולתו עד תום ולא להניח לו לשקוע בשולי החברה.

החברה הקיבוצית הבטיחה את זקניה מפני התלות בבניהם. ואנו תקווה שיחסי המשפחה היפים של עכשיו יישארו גם להבא. עוד פלוס של החברה הקיבוצית, כל שכבת גיל מזדקנת ביחד, כך שחברה לא חסרה, ויחד עם זאת, כל חבר וחברה נשארים צמודים לצאצאיהם עד דור שלישי ורביעי- תחת גפנם ותאנתם שנטעו בשחר חייהם על אותה אדמה... וכפי שראינו - יש הרבה לעשות כדי להבטיח שאותם ימים, יפים יהיו. כל אדם צריך להכין עצמו, להכין לו כלים ללימוד עצמי ולתחביב, בהם יעסוק בעתות הפנאי הארוכות. חשוב מאד לכל חבר להישאר רענן תמיד, ער ומתעניין בכל הבעיות והוויות העולם. ובאותה מידה נדרשת החברה כולה להתייחס לבעיה של דור זה כבעייתה היא, בדור הבא.

תמונות מספרות

"...מאז ומתמיד חשתי, שאין דרך עזה וישירה יותר להקים קשר עם העבר, מאשר הצפיה המתעמקת בפיסות הזמן והמרחב, שבודדו מתוכו והוקפאו בעין המצלמה..."

מתוך הספר: "תמונות לנגד עיניי" / אבנר הולצמן

חברנו יחד - שילוב של נטייה ארכיונאית וחיבה להיסטוריה עם תחום הגרפיקה, במטרה להקים מרחב שיתעד גרעים מתרבות הפנאי של סעד בשנותיה הראשונות החל מ-1950.

לצורך קידום הרעיון, נערכו התייעצויות עם רמי סימקין, משה אש וחגית רפל, שבעקבותיהם הוחלט להתמקד מתוך מגוון של תחומים ב 4 נושאים - נשפי פורים, טיולים, קבוצת הכדורעף ולהקת סעד שייצגו אותנו מחוץ לקיבוץ בכבוד.

לאחר חיפוש ממושך ונבירה באין סוף תמונות, בחרנו את הראויות ביותר, מבחינת התוכן ומבחינה טכנית. חלק מן התמונות נאלצנו לדחות בצער, מטעמים טכניים, וגם אלו שנבחרו, הן לא באיכויות צילום מיטביות.

תודתנו שלוחה לכל אלו שנרתמו לנבור באלבומים ישנים, לכל אלו שעודדו וחיזקו את ידינו במהלך העבודה. לשחרר סמיט ולמירי על האוזן הקשבת, למויש'לה על העזרה הטכנית.

ולבסוף, תודה והוקרה לנחום ולבוקי שבזכות אמונם וברכתם, הגיע הפרוייקט לידי סיום.

אם המיצג שלפניכם יעודד מיצגים נוספים וישקף ש"היה פה שמח גם לפני שנולדתי" בזה שכרנו!

כראפה קוט וחנה שהט

'ברכה מחושבת' keje צ'יאף אינלברט בסעודת יום הצמאות

מדינת ישראל הגיעה לגיל 67 וזו סיבה טובה לאחל לה ולנו שנזכה ל- גאולה טובה (בגימטרייה 67)

בנוסף נרצה לאחל לנו שבשנה זו נזכה ל:

אחדות (419) – שנזכה להיות מאוחדים לא רק בשעות משבר ומלחמה. שנזכה לראות בכל אחד מעם ישראל כאח, וכולנו משפחה אחת.

הצלחה (138) – בשנים של מדינות, מדינת ישראל עוד צעירה מאוד, נאחל לה הצלחה בכל האתגרים שעומדים בפתח, בכלכלה, בחינוך, בייצוא וביבוא ובביטחון.

בכח (30) – שנזכה לעמוד בכח ובעוז מול כל אויבנו – "אנא בכח גדולת ימינך"

ובאהבה (21) – שנזכה להיות עם לב פתוח, לב אוהב מול כל אדם בעם ישראל.

ואם תחשבו תראו, שבגימטרייה, סה"כ האיחולים שווים בדיוק לישראל + גיל המדינה: (541) + 67.

חג שמח למדינה מקהילת 'סעד'.

על תוצאות סקר צנף האלון

"כשליש (38%) מתנגדים לשינוי בארוחות יום שישי. 62% תומכים בשינוי, מתלבטים או שלא משנה להם." (מתוך סקר ענף המזון שפורסם החודש).

בקריאה ראשונה של המשפט לעיל, המסקרים עושים את שלהם.

לכל ידוע כי 62 הינו מספר גדול יותר מאשר 38. אבל מה בעצם מסתתר מאחורי הסיפא? בעוד שהקטגוריה "התנגדות לשינוי" נותרת בודדה, בחרו מפרסמי הסקר לחבר את שלוש הקטגוריות השונות לכדי נתון אחד שאינו מאפשר להבין את התמונה לאשורה. הקטגוריה "מתלבטים" היא לבטח לא קרובה יותר ל"תומכים" מאשר ל"מתנגדים", וגם אלו שהשיבו כי הדבר אינו משנה להם השיבו דווקא כך, ולא צידדו בדעה נחרצת בדמות תמיכה בשינוי.

מדוע אם כן פורסמו התוצאות בצורה הגורמת ל"אשליה אופטית" כי הרוב בעד השינוי בארוחות יום שישי ??
אולי בגלל שזו התוצאה שנוחה ומתאימה יותר למזמיני הסקר?

ראשית, נשמח לדעת את התוצאות המספריות המדויקות של שלוש הקטגוריות שאוחדו, **כל אחת בנפרד**.

שנית, מעבר למספרים היבשים, ארוחת צהריים ביום שישי היא יותר מסתם סיפוק צרכי הרעב של המשתתפים בה. זוהי ארוחה אליה מגיעים החיילים, הסטודנטים, וכל אותם בנים שלנו שאינם נמצאים כאן במהלך השבוע לראות, להראות, לפגוש חברים, להשלים מידע, להרגיש את דופק הקבוץ ולהמשיך להיות חלק ממנו, גם אם אינם נוכחים כאן במשך השבוע. גם לנו כמבוגרים ארוחה זו תורמת למפגש הבין דורי המיוחד כל כך שקיים בסעד. זהו ערוץ תקשורת בין אישי אמיתי וחם בעידן בו הקשרים החברתיים הולכים ומתקררים ונעשים בעיקר באמצעים טכנולוגיים.

ברור שקיים קושי בתפעול ארוחת צהריים בימי ששי ובעיקר בשבתות החורף, אולם האין זה שלב ביניים לפני שגם ארוחה זו תיעלם כליל מהנוף? האם לא עדיף להתמודד עם האתגר ולחשוב מחוץ לקופסה כמו בכל עסק?

תחושתנו היא שמאז השינוי במבנה הקייטרינג, ענף המזון פועל בעיקר כזרוע הארוכה של הקייטרינג ואין מי שישמור על האינטרסים של הקהילה.

אתי קימלמן

מועצת דת

**במוצאי שבת הבאה פרשת בחוקותי, ליל יום ירושלים-
נקיים תפילה חגיגית בבית הכנסת המרכזי.**

אנחנו קוראים לכל 'מתפללי מנייני השדה במוצש"ק' לבוא לבית הכנסת ולהשתתף
בתפילה הציבורית לכבודה של ירושלים.

"ברב עם הדרת מלך"

אוצר בלאט שהפק בין לילה לבלאט

נדהמתי לראות בתמונה במייל, את הר הספרים שמונחים על הרצפה מול הספרייה בשטח בית הספר הישן.

האם אנחנו לא מחנכים את ילדינו, תלמידינו, לכבד כל ספר לשמור לא לאבד לא לקלקל. להרים ספר שנופל. בכל מקום מצטברים ספרים וגם בבתינו הפרטיים. לא מזמן שלח יורם מייל שמזמין חברים לקחת מביתו ספרי בישול.

ישנן דרכים רבות להוציא ספרים שאין להם דורש ספריות יד שנייה והזמנת חברים לבוא ולקחת אולי משהו טוב בשבילם. (לא להיזכר לאחר שבוע שהספרים מושלכים) היכן הכבוד לספר ולמי שעמל להוציאו לאור?!

עם כל הדחיפות עבור מטבח לחברת הנוער במבנה הספרייה העיונית. אפשר היה לחכות לבקש מבנות הנוער וחברים להוציא את הספרים בצורה מסודרת.. אני אישית מצאתי ספרים מאוד מעניינים. כמו: "כתבי יאנוש קורצ'ק" ספר על חינוך ילדים, "ספר ההומור היהודי הגדול אוצר הבדיחה היהודית והישראלית לדורותיה." שליקט וערך: פרופ' אדיר כהן. וגם ספרי קודש שנזרקו על הרצפה. שירי ילדים משנות החמישים והשישים ועוד... וכולם במצב שמור.

גם בעידן האינטרנט שמכיל אתרים רבים וכל נושא אפשר למצוא בו, כבודו של הספר צריך להישמר. (כיום רבים ההורים שמחפשים ספרי ילדים מעשורים קודמים כגון: "גן גני" ועוד שירי ילדים ששרו לנו ואנחנו שרנו לילדינו.)

רותי יצרי

תגובה לדברי רותי

באופן כללי אני מסכים בהחלט לדבריה של רותי. אעפ"כ אני מבקש להעיר –

א. לא הייתי מעורב בהעברת הספרייה למקומה החדש הזמני. נתקלתי במקרה בערמת הספרים בפתח הספרייה, וראיתי לנכון להזמין את כל חובבי הספר לחפש מציאות.

ב. ממה ששמעתי, וקצת ראיתי, פינוי הספרייה, מיון הספרים והעברתם נעשה ברגישות רבה ובתיאום עם כל הנוגעים בדבר.

ג. לפי הבנתי, בחלק האחרון נעשתה טעות בכך שהוציאו את הספרים החוצה, ולא הזמינו לפני כן, את כל מי שרוצה לראות ולקחת. אכן טעות, וחבל, אך רק מי שעושה, טועה...

ד. בניגוד למה שכתבתי במייל, הספרים שנותרו בחוץ לא נשלחו למיחזור, אלא הועברו לאיש שמתעסק עם ספרים משומשים, ולקח אותם אליו. מה שגם הוא לא רצה הלך למיחזור.

סליחה אם פגעתי במישהו מהעוסקים במלאכה, בכתיבת המייל שלי. כוונתי היתה רק לטובה.

יחזקאל זנדאו